

været overordentlig vanskeligt at naa til en Ordning af paa det Grundlag, som var givet i den højtærede Indenrigsministers Lovforslag. Der er utvivlsomt hos Udvalgets Medlemmer efterhaanden tilvejebragt megen Forstaaelse af Sygekassesagen, og jeg kan kun beklage, at denne Forstaaelse alligevel til sidst glippede, og at vi ikke i Dag staar samlede her om en Fællesindstilling, der vilde have været til Gavn for Sygekasseinstitutionen og for de mange tusinde Medlemmer, som i Tidens Løb har sluttet sig til Sygekasserne. Flere af Udvalgets Medlemmer har utvivlsomt under Udvalgsbehandlingen faaet Klarhed over forskellige Spørgsmaal, som maaske tidligere stod dem mindre klart, og det er derfor forstaaeligt, at det Standpunkt, Medlemmerne indtager nu ved Sagens anden Behandling, kan være anderledes end det, de indtog ved første Behandling. Jeg havde som sagt ventet, det skulde have været muligt at tilvejebringe saa megen Forstaaelse af denne Sag, at vi kunde være mødt med en Indstilling, som kunde vedtages saa nogenlunde enstemmigt, og jeg maa i høj Grad beklage, at det ikke synes at kunne blive Tilfældet, og at derfor denne Sag maaske bringes til en Afslutning, som ikke er god og ikke til Gavn for Sagen eller maaske slet ikke bringes til Afslutning.

Den ærede Ordfører (Kierkegaard) gjorde i særlig Grad og med Rette en Række Betragtninger gældende med Hensyn til Lovforslagets § 6 og betegnede denne Paragraf som et Hovedpunkt. Den ærede Ordfører sagde, at han ansaa faste Formue- og Indtægtsgrænser for uheldige. Det frister mig til at bruge det gamle Ordsprog, at man ikke skal skue Hunden paa Haarene; man skal ikke bedømme Flertallets Ændringsforslag til § 6 efter deres Motivering, thi baade Ordførerens Motivering her og Flertallets Motivering i Betænkningen er en Motivering mod deres eget Forslag, for Mindretallets Standpunkt og absolut i Strid med, hvad Flertallet sluttelig naar til, nemlig et Forslag om faste Grænser. Det er som sagt rigtigt, at § 6 er et Hovedpunkt. Sammen med andre Medlemmer stiller jeg et Ændringsforslag under Nr. 1. Den Affattelse, som dette Ændringsforslag giver Paragraffen, er den, som næsten hele Udvalget paa et vist Tidspunkt, en Gang i forrige Maaned, var enig om at foreslaa. Vi holder os til, hvad der har været Regelen i de svundne 20 Aar, i hvilke den gamle Sygekasselov har bestaaet, nemlig den, at som nydende Med-

lemmer optages ubemidlede Personer. Der rejser sig saa det Spørgsmaal: Hvem er ubemidlede Personer? Det er muligt, at der herom er divergerende Meninger, men den Besvarelse, som gives i Sygekasseinspektørens Fortolkning af 5 Februar 1900 af Begrebet ubemidlet i Forhold til Medlemsretten i Sygekasser, forekommer mig at være særdeles fornuftig, og jeg har derfor sammen med mine Meningsfæller ønsket denne Fortolkning lovfæstet. Da vi imidlertid ikke har kunnet naa til Enighed herom, har vi samlet os sammen med andre Medlemmer af Udvalget om at foreslaa, at Indenrigsministeren hvert femte Aar til Vejledning for Sygekasserne og Kommunalbestyrelserne skal udstede en Bekendtgørelse, omhandlende de Indtægts- og Formueforhold, Indtægtens Art og Værdighed, Børneantallet, Gælden og øvrige Omstændigheder, der som Regel maatte betinge Optagelse i en anerkendt Sygekasse med Ret til at nyde Statstilskud. Denne Bekendtgørelses Udstedelse skulde foregaa efter Forhandling med et raadgivende Udvalg, bestaaende af Sygekasseinspektøren som Formand, Sygekassenævnet, som vi foreslaar sammensat af 9 Medlemmer, samt 16 Medlemmer, valgte af Rigsdagens to Afdelinger. Ved at følge Mindretallet i dette Forslag vilde man opnaa, at alle Synsmaader i Spørgsmaalet om, hvem der kunde være Medlem af en anerkendt Sygekasse, kunde blive gjort gældende. Ved at følge Flertallet træffer man en kategorisk Afgørelse, og det Skøn, som den ærede Ordfører saa smukt talte om, at man skulde give Plads for, vil kun i rene Undtagelsestilfælde blive bragt i Anvendelse. Det er ofte ganske andre Forhold end Indtægten, der bestemmer et Menneskes økonomiske Stilling. Hvis jeg f. Eks. har 3,000 Kr. om Aaret i Indtægt, men har en Gæld hidrørende fra en Forretning, som er gaaet galt, eller stammende fra andre Forhold, og jeg paa den afbetaler 1,500 Kr. om Aaret, saa kan jeg minsandten dog ikke kaldes en særlig velstillet Mand. Man kan ikke kaldes særlig velstillet, naar man har 3,000 Kr. i Indtægt, men maa betale Halvdelen eller i hvert Fald en stor Del deraf i Afdrag paa Gæld eller i andet Øjemed. Hvis en Arbejder et enkelt Aar er heldig og tjener 2,500 Kr., men han de foregaaende 2 Aar næsten stadig eller i alt Fald i længere Tid har været arbejdsløs, saaledes at han i disse to Aar maaske kun har tjent tilsammen 1,400 Kr., saa har han i de 3 Aar tilsammen kun haft 3,900 Kr., altsaa gennemsnitlig kun